Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України ◆ № 31 (531) ◆ Четвер, 18 лютого 1993 року ◆ Ціна 3 крб.

ДОНБАС ПОТРЕБУЄ ПІДТРИМКИ

Робоча поїздка Президента України Л. Кравчука в Донбас вдалась. І ось чому. Справа в тому, що після повернення з Великобританії глава Української держави відчув, як важливо зараз відверто поговорити не з центром, а з так званою периферією. Хоч Донбас важко віднести до другорядного регіону. Адже саме тут зараз відбуваються дуже важливі процеси.

Відбулась відверта і ділова розмова Президента з шахтарями, машинобудівниками, працівниками агропромислового комплексу. Леонід Кравчук побував на шахті «Суходільська-Східна», у виробничому об'єднанні «Луганськтепловоз», зустрівся в Луганську з Радою промисловців і підприємців області, депутатами, керівниками обласної і державної адміністрацій. У Донецькій області він ознайомився з роботою тваринницького комплексу, провів нараду з керівниками газопромислового комплексу. 17 лютого Президент України перебував у Краматорську. Він зустрівся тут з машинобудівниками, металургами, представниками профспілок, відвідав також Новокраматорський машинобудівний завод.

Під час зустрічей у Донбасі йшла мова про те, що зараз на основних підприємствах цього регіону відбувається прогресуючий спад виробництва. Однією з причин становища, яке склалося, підкреслювалось під час зустрічей, є значне погіршення фінансового становища, забезпечення підприємств народного господарства матеріально-технічними ресурсами, невідлагодженість банківської системи. На думку керівників Донбасу, а також підприємств, провідних економістів, необхідно найближчим часом прийняти державне рішення про проведення Національним банком України обов'язкового міжгалузевого взаємозаліку, а також врегулювати процес платежів з країнами СНД, особливо з Росією. Якщо цього не станеться, багато підприємств Луганської і Донецької областей зупиниться.

І шахтарі, і машинобудівники, і працівники інших галузей народного господарства шукають виходу із становища, яке склалося. З цією метою зараз розробляється програма відродження Донбасу. Особлива увага приділяється зміцненню зв'язків з підприємствами Росії, а також інших держав СНД. Здійснюються заходи щодо створення спільних з іноземними фірмами підприємств, залучення іноземного капіталу.

На думку Президента, керівників Луганської і Донецької областей, промислових підприємств і агропромислового комплексу, Донбас зараз потребує пильної уваги, підтримки центральних органів державного управління.

Віктор ДЕМИДЕНКО,
кор. Укрінформ.

«ОСІДЛАТИ КОНЯ ТВОРЕННЯ»

Коротке інтерв'ю з приводу ситуації, що склалася в парламенті в ході формування Конституційного Суду України, дав нашому кореспондентові Голова Верховної Ради України Іван ПЛЮЩ.

— Іване Степановичу, криза і розкол у парламенті негативно впливають на політичну ситуацію в Україні. Який ви бачите вихід з неї?

— Верховна Рада, я завжди це говорив, віддзеркалює те, що відбувається у суспільстві. Але є головне: в ім'я чого це робиться? Головне — вистояти. Форми політичної боротьби, притаманні у період виборювання незалежності, не годяться у період становлення держави. Ми виборювали незалежність з надією на краще. На жаль, кращого сьогодні нема і в протилежному надзвичайно важко переконати людей. Антикомуністичний кінь збитий, з'їзджений. Цього коня треба вивести в історії. Треба осідлати коня не руйнування, а творення.

— Ви кажете — вистояти. Але це очевидно, що кожен слово «вистояти» розуміє по-своєму. Скажімо, депутат Марченко звертає увагу, що, мовляв, рухівці захоплюють владу у структурах держави, що з цим слід покінчити...

— Але ж, згодьтеся, Марченко — це ще не Верховна Рада. Чому ви судите або з висловлювань Марченка, або — Хмари про всю Верховну Раду? Вони часто, до речі, бувають на одних позиціях... Чого ви цього не помічаєте? З крайніх точок зору не можна оцінювати роботу Верховної Ради. От Народна Рада як не збирала підписи, зібрала 90. Мені передали протокол про те, що кількість де-

(Закінчення на 2-й стор.)

Експрес-інформація

ЗАСТОСОВАНО ЛОКАУТ

Як повідомив співробітник прес-служби держадміністрації Києва Василь ЛЕВЧЕНКО, влада не збирається йти на поступки страйкуючим транспортникам, оскільки страйк є незаконним. Від прокурора Києва чекають рішучих дій. А поки що водіїв призивають на двомісячні військові збори, тобто на перепідготовку, і вони виконують свої обов'язки вже за армійськими законами, причому одержують ту ж заробітну плату, яку й одержували.

Залучається транспорт підприємств та організацій столиці, киян возять і екскурсійні, і міжміські автобуси, які забезпечуються пальним з міських резервів. Одним словом, вступила в дію система цивільної оборони..

Із страйкарями будуть заново укладатися контракти: зараз всі вони звільняються з роботи, а потім набиратимуть тих, хто виконуватиме свої обов'язки.

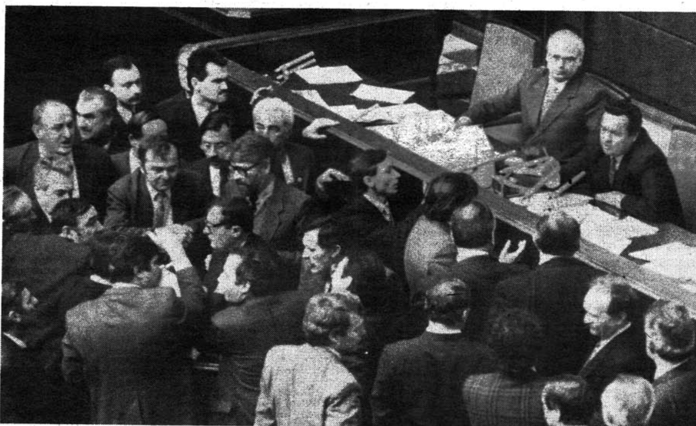
ГАЗ — ЗА СВІТОВИМИ ЦІНАМИ

Вчора Кабінет міністрів України отримав телеграму від уряду Росії про те, що за одну тисячу кубометрів газу нашій державі пропонується сплачувати по... 85 доларів. Цим повідомленням віце-прем'єр-міністр, міністр економіки України Віктор Пинзеник розпочав прес-конференцію, присвячену найважливішим подіям сьогодення. Він зазначив, що Україна вимушена буде встановити теж світові розцінки на транспортування газу, нафти, різних вантажів повітряним та залізничним транспортом.

Відповідаючи на запитання журналістів, віце-прем'єр-міністр висловив своє ставлення до страйкуючих у Києві транспортників. Він заявив, що Уряд не піде ні на які їхні умови стосовно підвищення зарплати, оскільки це було б несправедливим по відношенню до всього іншого населення.

ПРОТЕСТУВАЛИ, АЛЕ ГОЛОСУВАЛИ

Парламентська хроніка

Денне і вечірнє засідання 16 лютого

Закінчилися ці засідання таємним голосуванням за допомогою бюлетенів щодо обрання двох заступників голови і членів Конституційного Суду України. Підбиття підсумків перенесено на 17 лютого, і тільки воно засвідчить, чи був кворум у сесійному залі, необхідний для прийняття такого важливого рішення. Крім того, депутати обрали членів лічильної комісії. Перед цим заслухали голову Конституційного Суду Леоніда Юзькова, який запропонував в таких конфронтаційних умовах не обирати членів суду і передчасно не навішувати на нього політичних ярликів.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

УЧОРА у Посольстві України в Російській Федерації заступник міністра закордонних справ України А. Макаренко провів зустріч з послами держав регіону Перської затоки. На ній ішлося про розширення економічних зв'язків між Українською державою та країнами цього регіону.

ПІДТРИМАТИ реформи, які нині проводить уряд України, закликав трудівників краю Конгрес національно-демократичних сил Волині.

ЗУСТРІЧ У КАБІНЕТІ МІНІСТРІВ

17 лютого Прем'єр-міністр Л. Кучма прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Канади в Україні Ф. Матіса на його прохання. Відбулася зацікавлена розмова про стан і перспективи двостороннього співробітництва між нашими країнами, обговорювалися конкретні проекти та пропозиції. Сторони висловили переконання, що нині існують сприятливі можливості для поглиблення відносин між Україною та Канадою.

УВІЛЬНЕНО ВІД ВИКОНАННЯ ОБОВ'ЯЗКІВ

За серйозні недоліки у роботі, перевищення службових повноважень та порушення діючого законодавства України начальника озброєння Збройних Сил України генерал-лейтенанта Івана Олійника наказом міністра оборони України генерал-полковника Костянтина Морозова усунуто від виконання службових обов'язків та виведено у розпорядження міністра оборони.

Читайте в номері

«ОСІДЛАТИ КОНЯ ТВОРЕННЯ»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

путатів входить до об'єднання «Народна Рада».

Починає створюватися конструктивна опозиція. Але 90 мають розуміти, що вони — у меншості. Вони проводять свою лінію. Однак не рахуватися з 240, а тільки — з 90 народними депутатами — абсурд.

От сьогодні. ви чули, дехто кричав: «Плющ продався». Кому ж продався? Плющ підтримує тільки сили, які здатні до конструктиву.

Для мене не головне — цифра 290. Мене кілька днів тому підбивали дати телеграми, щоб депутатів позвозити у парламент. Я відмовився від такого кроку з двох причин: це дорого, по-перше, а по-друге, депутати звикнуть вирушати на сесії тільки за телеграмою. Депутат зобов'язаний прибути на пленарне засідання. Втім, проблеми великої нема, щоб забезпечити явку 290. У Кабінеті міністрів працюють 12 депутатів. Приміром, під час пленарного засідання 16 лютого у Кабінеті міністрів також тривала робота, в якій брала участь велика група народних депутатів. Не можна ж зупинити всю їхню роботу, аби тільки вони були присутніми на пленарному засіданні у парламенті.

Загострення викликано загальним процесом. Усі про одне — реставрація комуністичних сил, Комуністичної партії. Є це? Є. За формою, а коли вникнеш у суть, то цього нема. Я не просто сказав на прес-конференції, що нема нині у Верховній Раді сил здатних реставрувати Комуністичну партію. Я з багатьма з тих, що підписали заяву, — 242 народними депутатами, яких у Верховній Раді вважають силою, що хоче реставрувати Компартію, говорив. Нічого подібного. Переважна більшість людей з того списку сказали: «Ми хочемо одного, щоб як колишні члени партії не вважалися злочинцями, щоб не переслідувалися, щоб коли зміниться співвідношення політичних сил, рухів, синів чи онуків не вважали злочинцями». Всі вони відповіли, що не ставили свого підпису за відродження партійних структур — міськкомів, обкомів. Але слід чітко зафіксувати: якщо є громадяни України, які вірять у соціалістичну формацію, соціалістичний спосіб виробництва і комуністичну орієнтацію, це їхнє право, вони можуть створювати таку партію відповідно до чинного законодавства і проводити цю роботу. Ми ж будуємо правову державу. Тому нема сьогодні підстав говорити про реставрацію. Нема підстав для конфронтації.

Подивіться на результати голосування за членів Конституційного Суду. Вже нині звинувачують, мовляв, завалили кандидатури, представлені Президентом, а підтримали кандидатури Голови Верховної Ради. Сметаніна ж, якого я пропонував, теж завалили. То нема підстав звинувачувати, що когось протягли, а когось завалили... Не конфронтувати треба, а знаходити все ж таки якийсь баланс.

Інтерв'ю взяла Світлана ПИСАРЕНКО.

ПРОТЕСТУВАЛИ, АЛЕ ГОЛОСУВАЛИ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

А почалося засідання з того, що І. Плющ оголосив його пленарним, пославшись на можливість сесії приймати рішення за наявності простої більшості депутатів. І хоча представник Народної Ради С. Головатий пояснив, що народнорадівці не відмовляються від участі в роботі сесії, а протестують тільки проти обрання Конституційного Суду, їхню заяву, опубліковану в «ГУ» за 12 лютого було розцінено як офіційну відмову від роботи. А загалом робота сесії цього дня нагадувала відому студентську істину: лекція (читай: пленарне засідання) — це прикре непорозуміння між двома перервами. І щоб усунути це «непорозуміння», депутати обмінювалися емоційним навішуванням ярликів, штурмували стіл президії, виголошували заяви, закликали один одного до роботи, але працювати особливо не рвалися. В усякому разі враження складалося саме таке і, здається, серйозно поглибило парламентську кризу.

А щоб спробувати зрозуміти, що ж саме сталося на цих засіданнях, дозволю собі викласти зміст двох політичних заяв. Перша — депутатів-соціалістів: «Спроба зірвати засідання Верховної Ради 16 лютого ц. р. представниками так званої Народної Ради — ще одне свідчення реакційності політичних сил, представлених цією частиною законодавчого органу. Юридично безпідставне небажання ними формувати Конституційний Суд означає: сподівання і далі безкарно порушувати Конституцію і закон; доказ бездарності творців їх нової політичної лінії, відсутності зважених пропозицій щодо виведення України з катастрофічного становища; неповагу до Президента і Голови ВР, котрі на основі Конституції внесли на розгляд ВР кандидатури членів суду (і котрі були обговорені на засіданні); намагання викликати конфлікти у суспільстві — останню надію для здійснення владних намірів». А ще соціалісти підтвердили свою опозиційність до влади, яка, на їхню думку, здійснює реформи за руховським сценарієм.

Не менш категоричною була й заява Народної Ради, яка «вважає, що до розв'язання економічних проблем, стабілізації в суспільстві, прийняття нової Конституції, обрання Конституційного Суду, що зорієнтований «захищати» стару Конституцію, неприпустиме. КС, поставлений у правовому відношенні над Президентом, урядом і ВР України, створить політичну конфронтацію, в якій на другий план будуть відсунуті економічні й соціальні проблеми. Такий суд буде не Конституційним, а політичним. Він може стати слухняним інструментом у руках ставлеників вчорашньої партноменклатури, який вони використають для досягнення своїх політичних цілей. Він може стати не Конституційним Судом, а політичним трибуналом, караючим мечем у руках «вічно вчорашніх» на шляху не в майбутнє, а в минуле». На думку Народної Ради, під час формування КС було порушено статтю 104 Конституції України та окремі статті Закону про КС, а отже «Якщо ВР затвердить результати цього незаконного голосування, то Народна Рада розцінюватиме цей акт як початок необільшовицького перевороту». Через те, що голосування відбувалося за відсутності кворуму в залі, то депутати від Народної Ради заявили, що знімають з себе політичну відповідальність за будь-які рішення ВР.

Володимир СКАЧКО, оглядач «Голосу України».

КРИЗА ВСІХ ЖАНРІВ

Замість ранкового засідання 17 лютого

Ранкове засідання 17 лютого як дві краплі води нагадувало ранкове засідання, що відбулося днем раніше. Транспортники продовжували страйкувати, а головуючий І. Плющ продовжував відкривати пленарне засідання...

Ситуація на перший погляд проста: Народна Рада не бажає брати участі в голосуванні до того часу, поки не буде знято з обговорення питання, пов'язане із виборами Конституційного Суду України. Її неучасть у реєстрації спричинювала відсутність кворуму, що не дозволяло відкрити засідання. Проте «більшість» так само не збиралася поступатися, а тому ранкове засідання можна назвати лише розширеною нарадою депутатів Верховної Ради.

Втім, і з нарадою те, що відбувалося в залі, мало дуже незначну подібність, бо в основному проводилися почергові реєстрації. Скажімо, на початку засідання 228 депутатів проголосували за те, щоб тих, хто не зареєструвався, позбавити слова. Така постановка питання виникла тому, що депутат Воробйов забажав уточнити, скільки депутатів попереднього дня взяло участь в голосуванні на виборах до Конституційного Суду: 252 чи 257? Необхідність цього уточнення виникла після того, як головуючий без відкриття пленарного засідання запропонував затвердити результати голосування. Та оскільки для правочинності цієї процедури потрібно, щоб зареєструвалося мінімум 290 депутатів, а такої їх кількості набрати ніяк не вдавалося, то головуючий І. Плющ запропонував провести реєстрацію із засвідченням особи, що реєструється. Таким чином вдалося набрати лише 251 голос. Це дало підстави Народній Раді стверджувати, що деякі депутати голосують кількома картками, бо коли відбувалася реєстрація з використанням системи «Рада» кількість зареєстрованих депутатів досягла 290.

Скажімо, депутат Марченко наполягав, що присутність депутатів від Народної Ради згідно з чинним законодавством дає право відкрити пленарне засідання. На що депутат Головатий заперечив, що фізична присутність особи не завжди тягне за собою присутність правову.

Увінчалося ранкове засідання заявами Народної Ради. та депутатів-соціалістів, але й вони ні на крок не наблизили депутатів до розв'язання кризової ситуації.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Інтерв'ю у кулуарах

Якій Конституції служитиме Феміда?

Це алогічне запитання, що чимось нагадує революційний Петроград, може виникнути або на зорі народження держави, або в парламенті, де точиться запекла політична боротьба за владу. 16 лютого, коли постало питання про формування складу Конституційного Суду, це питання порушила Народна Рада.

Сергій СЕМЕНЕЦЬ, народний депутат України:

— По-перше, частина членів Народної Ради наполягає на тому, щоб Конституційний Суд обирався після того, як буде прийнята нова Конституція новим складом Верховної Ради. Частина — заперечує окремі висунуті кандидатури — Корнєєва, Сметаніна... На жаль, процедура формування Конституційного Суду, справді, викликає істотні сумніви в тому, що ми одержимо незалежний судовий орган. Члени Народної Ради заздалегідь знімають з себе відповідальність за результати цієї процедури.

Владислав НОСОВ, народний депутат України:

— У проекті нової Конституції України є норма, яка зобов'язує приводити чинне законодавство у відповідність з новим Основним Законом протягом найближчих двох років. Цілком цивілізована норма. Не розумію, що стоїть за сьогоднішньою нетерплячкою, за прийняттям рішень некваліфікованою більшістю голосів, за висуванням кандидатур, серед яких є люди взагалі без юридичного стажу. Принаймні у процедурі таких виборів я брати участь відмовляюсь.

Альберт КОРНЄЄВ, народний депутат України:

— Сьогоднішня процедура формування Конституційного Суду показує, хто на що здатен. А ще переконує мене у тому, що я слушно розірвав усі стосунки з Народною Радою. Чи не було думки зняти свою кандидатуру на посаду члена Конституційного Суду? Не було, оскільки йдеться не про приватні інтереси, а суспільні. Коли ж мене звинувачують, що я голосував проти незалежності України, має місце підміна предмету. Я голосував проти Акта про незалежність, який, вважаю, складено безграмотно.

Леонід ЮЗЬКОВ, голова Конституційного Суду України:

— Якій Конституції служитиме Феміда? Некоректне запитання. Багато хто тлумачить право, як зведення Законів, забуваючи при цьому, що це відбиток конституційного ладу, що його сповідує або не сповідує суспільство. Верховна Рада, між іншим, обирається народом для того, щоб цей конституційний лад його влаштовував. На жаль, політичні ігри гальмують законотворчу роботу. Я не виключаю: якщо не зміниться політична ситуація, Конституційний Суд може на комусь поставити крапку.

Сергій ВЛАД.

Наради

УСЕ ЛЕТИТЬ ШКЕРЕБЕРТЬ?

16 лютого Прем'єр-міністр України Л. Кучма провів нараду з керівниками правоохоронних органів. У ній взяли участь перший заступник голови Верховної Ради України В. Дурдинець, голови постійних парламентських комісій, представники Президента в областях, міністри.

Здавалося б, що нині, після пережитих катаклізмів і стресів, налякати когось прикладами негараздів і страхіть з нашого життя неможливо. Однак після виступів на нараді Прем'єра, міністра внутрішніх справ, голови Служби безпеки та Генерального прокурора зробилося по-справжньому страшно.

Виявляється, за 1992 рік в Україні злочинцями вбито людей більше, ніж загинуло її синів за всю афганську війну. Міністр внутрішніх справ А. Василишин з тривогою констатував, що злочинність продовжує зростати небаченими досі темпами, перетворюючись на головний фактор соціальної дестабілізації.

Нині в розшуку знаходиться 3 тисячі 700 стволів вогнепальної зброї, в тому числі кулемети та автомати. І хоч торік на 13 відсотків більше розкрито злочинів, ніж 1991 року, міліція однаково не має ні сил, ні засобів, щоб дати справжній бій злочинному світові. Як повідомив А. Василишин, наявними силами МВС може підтримувати громадський порядок лише на 10 відсотках території нашої країни.

Намагання України перейти на ринкову форму господарювання обернулося нині для неї страшною бідою. Країна фактично перетворилася на величезний базар, де все йде на розпродаж. Сотні тисяч людей, покинувши роботу, стали професійними гендлярами. Вивозять з метою наживи все, що можна ще вивезти. В Рівненській області, наприклад, недавно знешкоджено групу, яка намагалася переправити за кордон контейнер з радіоактивним цезієм.

Особливе занепокоєння викликає у правоохоронних органів організована злочинність. Сьогодні вона проникає у всі структури влади, аж до найвищих її щаблів. «Мафія має свою розвідку і контррозвідку,— сказав на нараді голова Служби безпеки України Є. Марчук.— Вона оснащена всіма необхідними засобами, щоб ефективно протидіяти правоохоронним органам. Останні ж не мають змоги навіть провести технологічної експертизи, бо відповідні організації правлять за це величезні гроші».

Фактичний розгром контрольно-ревізійних управлінь (КРУ) призвів до небувалого зростання злочинності у сфері економіки. Хабарництво стало сьогодні звичайним явищем не лише в комерційних структурах, а й у державних установах, що видно на прикладі діяльності Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків, ціла група працівників якого перебуває нині під слідством.

Недавно «Аргументы и факты» передрукували кореспонденцію з швейцарської газети «Вельтвохе»: «Всі реформи, які намагалася провести Україна, зав'язли в болоті місцевої номенклатури. При цьому мафіозні структури колишньої КПРС витримали чергову перевірку на міцність і навіть зміцніли. І ось підсумки цієї політики. Нині країна на грані банкрутства. Економіка агонізує. Політика остаточно зайшла в глухий кут».

Добираюсь на роботу через страйк електротранспортників пішки, слухаючи на нараді виступи міліцейських генералів, спостерігаючи за тим, що діється в сесійному залі парламенту, з жахом думаєш: «Невже й справді все летить шкереберть?».

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ.

Тему цієї розмови можна було б сформулювати коротко: не все гаразд нині в «радянському королівстві»... Якою ж бути представницькій владі в Україні завтра? З цього запитання, власне, й розпочалася розмова з головою Харківської міськради. Втім, спочатку було ще одне запитання.

Ради сьогодні і завтра

Представницьку владу потрібно будувати на зовсім інших засадах,—

вважає голова Харківської міськради народний депутат України Євген КУШНАРЬОВ

— Євгене Петровичу, кажуть, ви залишаєте Харків?

— Я був і залишаюся головою Харківської міської Ради і її виконавчого комітету. «Сенсацію» можу пояснити хіба що тим, що я від імені «Нової України» пропонував створити у складі нового Кабінету міністрів Міністерство у справах територій. Цю пропозицію розглядають, але поки що ніяких персональних рішень не прийняли. Можу сказати лише одне: я дорожу своєю роботою, стараюся робити якомога більше для міста.

Критична ситуація, яка склалася сьогодні у Харківській міськраді, мабуть, типова для представницької влади всієї України, та й багатьох інших регіонів колишнього СРСР. Причин хвороби треба шукати і в нашому недавньому минулому, і в «бацилах», якими Ради заразилися вже тепер. Досі не існує чітко визначеного правового статусу Рад, нове законодавство нерідко застряє в суперечностях, відстає від розвитку суспільства. Та й наївно вважати, що за якихось два роки незалежного існування місцеве самоврядування може стати справді дієздатним. Фактично ми починаємо тільки підходити до розуміння самого поняття «самоврядування».

— У чому ж принципова відмінність між нашими недієздатними Радами і самоуправлінням європейських міст?

— Найперше, напевне, у чисельності. Наші Ради роздуті настільки, що управляти ними просто неможливо, а законодавчі обмеження ще більше ускладнюють їх становище. Ну як, скажіть, провести сесію міськради, якщо чимало депутатів чи то розчарувалися у сьогоднішніх Радах, чи то ще чомусь не приходять на засідання сесії, а закон вимагає присутності двох третин її складу? Друга, а за важливістю, напевне, найголовніша проблема в тому, що наші Ради на відміну від західних представницьких органів зовсім не організовані. У будь-якому, навіть у найменшому, європейському місті представники народу виражають інтереси не взагалі населення, а конкретних соціальних і політичних груп. Їх обирають від партій, які, в свою чергу, несуть за них відповідальність. Для наших же депутатів взагалі не існує норм, ні правил. Вони, наче той казковий герой,— де хочу, там і гуляю. І популістські розмови на сесіях про те, що мої виборці мені наказали,— просто порожній звук. Хто наказав? Два-три сусіди, але ж за кожним з нас стоять тисячі. Хто ці люди, до яких верств населення вони належать, яких поглядів дотримуються? Навряд чи хтось із депутатів знає відповідь на ці запитання.

Тому відсутність механізму контролю за діяльністю депутатів, внутрішньої самодисципліни, самоорганізації призвели до того, що Ради сьогодні наскрізь пронизані особистими й груповими інтересами, які просто паралізують їх діяльність. Часом ці інтереси неможливо одразу збагнути. Як, скажімо, можна пояснити зворушливу взаємопідтримку один одного колишнього секретаря обкому КПУ і колишнього лідера Руху, до того ж заповзятого антикомуніста. Як з'ясувалося, можна — обидва тепер трудяться в одній комерційній структурі. І таких прикладів можна назвати десятки. Встає депутат, підходить до мікрофона і починає розповідати з пафосом про те, які труднощі переживають його виборці після такого-то рішення міськвиконкому. Починаю розбиратися, з'ясовується, що йдеться всього-на-всього про якийсь кіоск, якого дозволили поставити у людному місці не його фірмі, а конкурентам. І це не узагальнення, а конкретні факти з життя Харківської міськради. Смішно? Ні, сумно...

Тому останнім часом дедалі частіше ставлю перед собою запитання: як можна через нинішні Ради керувати тими складними процесами, які переживає наше суспільство? Як можна до кожного із 180 депутатів Харківради знайти той особливий підхід, який гуртував би їх на прийняття серйозних і відповідальних рішень? А відповідь лише одна: це неможливо...

— Безглузда сама система виборів нині діючих Рад?

— Мабуть, що так. Нормальна, дієздатна Рада навіть в такому великому місті, як Харків, не повинна перевищувати півсотні депутатів, які обиратимуться на багатопартійній основі. У Радах мають бути нормальні фракції, нормальна більшість однієї партії чи коаліції кількох, нормальна опозиція. Я наголошую на слові «нормальна» тому, що нинішні стосунки між депутатськими групками нормальними, цивілізованими вже не назвеш. І особливо — між Радою і її виконавчим комітетом. Склалася така ситуація, що виконком Ради більше не потрібний, а Рада — виконкомові. Парадокс. Здавалося б, сформувати свій виконавчий комітет — першочергове завдання влади. А далі, надавши йому необхідних повноважень, коригуючи його діяльність, можна домагатися програмних цілей. Та біда вся в тому, що у Рад взагалі немає ніяких цілей, орієнтирів. Вони є хіба що, як я вже казав, лише в окремо взятого депутата, залежно від його вихованості та егоїстичних запитів.

Обравши сьогоднішній виконком на хвилі протидії компартійній опозиції, колишня більшість уже не бажає тепер бути лише контрольним його органом. Багато хто з депутатів хоче сам керувати, причому ні за що не відповідаючи. А тому багато сил, часу витрачається на різні перепалки, користі від яких аж ніякої. І все це тільки тому, що у структурі Рад немає тієї внутрішньої сили, партійної чи то фракційної дисципліни, яка регулювала б діяльність Рад залежно від настрою суспільства.

— Євгене Петровичу, але мені здається, що такий суспільний механізм у Радах з'явиться ще не скоро. Втративши, і не без підстав, віру в соціально-економічні реформи, більша частина виборців сьогодні зовсім байдужа до провінційного політиканства, даруйте за прямоту. «Розігнати» нинішні Ради можна, але провести нові вибори навряд чи вдасться...

— Звичайно, сьогодні не кращий час для нових виборів, політична активність населення досягла сумної позначки. Але це об'єктивний процес. Не варто зайве драматизувати ситуацію — на все потрібен час. Інакше повноправного демократичного суспільства не побудувати.

— Отже, ще трохи почекати?

— Я розумію, що багатьом набридли депутати, за словами яких немає діла. Але їх обрав народ. І тільки за те, що вони найголосніше критикували старий режим. Такі вони є. Іншими просто бути не можуть.

Для того, щоб уникнути соціальних потрясінь, Ради мали б усвідомити необхідність зміцнення виконавчої влади. Але не через депутатів, а через виконком. Бо скоро контролювати виконком буде нікому. Якось я вже казав жартома депутатам, які намагаються будь-що закріпитися хоч у маленькому, але кріслі чиновника: контролюйте себе самі, один одного, бо контролювати вас уже нікому...

Немає сумніву, що на зміну нинішнім депутатам прийдуть досвідченіші політики, організатори, управлінці. Думаю, що і законодавча база на той час відповідатиме вищому рівню суспільного розвитку. Але цей період нам треба прожити в мирі і злагоді. Перестрибнути з одного суспільного ладу до іншого зовсім безболісно ще нікому не вдавалося. Класичним прикладом нам у цьому може служити Франція періоду правління де Голля. Її теж на той час розгойдувало від комуністичної диктатури до фашистських концтаборів. Однак французи зуміли зміцнити свою державу, державну владу, щоб потім поступово передати її в руки самоврядування. Думаю, що таким шляхом повинна йти й Україна. Але паралельно при цьому розвивати самоуправління територій як гарант проти виникнення нової тоталітарної держави на Європейському континенті.

— Це програма-максимум...

— Так, але якщо виходити з того, що нинішнім Радам все-таки вдасться прожити свій конституційний вік, то на законодавчому рівні, на мій погляд, потрібно якнайшвидше, по-перше, запозичити російський досвід створення так званих малих Рад, які могли б значно ефективніше реагувати на всі перипетії нашого складного життя. У Харківській міськраді, наприклад, таку малу Раду можна було б сформувати з депутатів від районів міста — по два від кожного, по одному — від комісій, ще кілька — від депутатських фракцій. Таким чином цією оптимальною структурою вдалося б розв'язувати всі насущні питання двохмільйонного міста. І «велика» Рада від цього лише виграла б, залишаючи «для себе» вирішення лише найголовніших, найважливіших питань. Скажімо, бюджету, соціально-економічного плану розвитку міста. По-друге, я вважаю, що виконком як колегіальний орган вже пережив себе. Розпорядчо-виконавчі функції має взяти на себе голова Ради і персонально за них відповідати. Сьогодні настав час прийняття важливих рішень, і їх потрібно оперативно, без зволікань. А щоб голова не «зарився», Рада залишає за собою право накласти вето на його рішення, якщо вважатиме їх недостатньо обгрунтованими. І нарешті останнє. Для зміцнення взаємодії між державними і виборними органами все-таки необхідне відомство, яке координувало б взаємозв'язки інтересів держави і народовладдя. У більшості країн світу такі структури існують і успішно виконують покладені на них функції. У нас поки що, на жаль, на цьому «фронті» без змін.

Інтерв'ю взяв Микола КОСИЙ, власний кореспондент «Голосу України».

Харківська область.

У комісіях Верховної Ради України

ЯК СТАТИ ГОСПОДАРЕМ ХАТИ

Більше півроку минуло відтоді, як Верховна Рада України ухвалила Закон «Про приватизацію державного житлового фонду». Як він діє сьогодні? Які можливості надано громадянам нашої держави, щоб здійснити заповітну мрію — стати господарем власної хати? Останнім часом цю справу всебічно, з виїздом до областей, вивчали народні депутати — **члени постійної Комісії Верховної Ради з питань будівництва, архітектури та комунального господарства.** Потім відбулося засідання комісії за участю представників ряду міністерств і відомств, місцевих органів влади, на якому було проаналізовано хід реалізації закону.

Відкриваючи засідання, голова комісії В. Череп не без тривоги зазначив, що на адресу Верховної Ради і постійної комісії надходить багато листів-скарг громадян на незадовільну організацію приватизації житла. Перевірка на місцях підтверджує ці сигнали громадськості. І хоч як намагався доповідач, заступник голови Державного комітету України по житлово-комунальному господарству Г. Онищук, «відрапортувати» депутатам, що нібито вже «багато зроблено», учасники засідання стишили його оптимістичний запал. Шість місяців урядовці і працівники Держжитлокомунгоспу опрацьовували різні приватизаційні папери-інструкції, положення, проекти інших документів, і «утворили» їх такими громіздкими, що і громадянам доводиться побігати, щоб одержати «довідку на довідку», і представникам приватизаційних служб пописати, щоб «оформити справу».

Отож і зроблено діла поки що майже нічого. По всій Україні на 15 лютого цього року приватизовано лише 4,5 тисячі з 8 мільйонів квартир. Приватизація практично розпочалася лише в 6 областях, Республіці Крим та в Києві. В інших регіонах дуже слабо роз'яснюють закон, місцеві органи влади не створюють необхідних приватизаційних служб — бюро, агентств. Інших структур, не навчають їхнього персоналу, без чого не можна одержати ліцензію на право оформлення приватизаційних документів.

Дивна ситуація склалася у Львові. Тут досі не визначено органу, який практично розв'язував би комплекс питань, пов'язаних з приватизацією житла. У міськвиконкомі зареєстровано понад 800 заяв громадян, які бажають приватизувати свої квартири, але ніхто ці заяви до останнього часу не розглядав. Більше того, всупереч чинному закону виконком прийняв ухвалу приватизувати лише однокімнатні квартири. В інших містах і селах Львівщини заяви від населення на приватизацію квартир взагалі не приймають.

Чимало недоробок в організації приватизації житлового фонду виявили депутати також у Рівненській, Волинській, Закарпатській, Житомирській областях.

Учасники засідання вказували й на об'єктивні чинники, які стримують процес приватизації житла. Хоч квартири передають їх власникам переважно безплатно, люди не знають, яка буде їх вартість завтра. Адже Верховна Рада досі не прийняла закон про податок на нерухоме майно. Не знають і про те, чи буде «приватникові» державна дотація на утримання квартири. Державні органи досі до кінця не розробили механізму запровадження, обігу і емісії житлових чеків, а також відкриття особистих рахунків громадян у відділеннях Акціонерно-комерційного банку України тощо.

Комісія ухвалила ряд конкретних рекомендацій Кабінетові міністрів, Держжитлокомунгоспові України, місцевим органам влади, спрямованих на поліпшення роботи щодо приватизації громадянами житлового фонду. Підкреслено, що це соціально важливе питання буде й надалі під постійним депутатським контролем.

Володимир ЧЕРКАС.

Продиктовано в номер

ФЕРМЕРСЬКА КАТАСТРОФА

«Нас породила держава, а тепер повернулася до нас спиною» — ці слова Івана Прикмети стали лейтмотивом зборів фермерів Чернігівщини, що відбулися 16 лютого. Своє становище фермери назвали катастрофічним не лише тому, що нема пального на посівну — банки в односторонньому порядку переоформили раніше надані пільгові кредити на 75-відсоткові. Навіть Фонд підтримки селянських господарств не може допомогти — сам не сьогодні-завтра стане банкрутом.

СТВОРЕНО ЗЕМЕЛЬНИЙ СОЮЗ

Відбулися установчі збори фермерів Волині, де нині діє 335 господарств, що володіють понад 5 тисячами га землі. Хто допоможе фермерам — це запитання було головним на зборах. Дискутували навколо двох статутних проектів, представлених обласною асоціацією фермерів і Земельним союзом фермерів (створений з ініціативи УРП у Ковелі). Фермерам сподобалось, що Земельний союз передбачає створення власного земельного банку. Тож і перейменували обласну асоціацію на Земельний союз фермерів Волині. Правда, на зборах не говорилося, як фермери попрацювали торік, хто, скільки і якої продукції продав державі, як сіятимуть, хто і що вирощуватиме.

СОЦІАЛІСТИ ВІДМЕЖУВАЛИСЯ

Нещодавно жителі сіл Сторожинецького району (Чернівецька область) знайшли у своїх поштових скриньках листівки антидержавного змісту, підписані «Союзом комуністів України». «Долой бандерофашистскую символику! Разрушителей великой державы — под суд! Да — социализму! Да — Советской Украине! Да — СССР» — ось деякі вислови цього опусу.

Обласна держадміністрація та відповідні компетентні органи з'ясували, що прокламації вийшли з-під пера ветеранів, які є членами Соціалістичної партії України.

Листівки було випущено оперативно і по занижених розцінках, чому посприяв директор Сторожинецької райдрукарні. Трохи витриманіші за змістом листівки з'явилися в Хотинському та Новоселицькому районах.

Обком Соціалістичної партії України відмежувався від цих листівок, заявивши, що не поділяє їхнього змісту.

ПРИСТРАСТІ НАВКОЛО ЗАЯВИ

Відому «антиурядову-антипрезидентську» заяву Одеської облради підтримала регіональна організація соціалістів та об'єднання «Комуністи Одещини». Вони «пішли в народ» — обговорено заяву вже в кількох трудових колективах, сільських районах. У кіноконцертному залі санаторію «Оріон» з ініціативи політради СоцПУ та об'єднання «Комуністи Одеси» щойно проведено збори, здебільшого за участю пенсіонерів, ветеранів війни, колишніх компартійних працівників та робітників окремих підприємств. Про останніх було сказано, що вони представляють трудові колективи, хоч таких повноважень їм ніхто не давав. Оратори заяву облради одностайно підтримали, а в резолюції зборів повторили всі її основні постулати. Виступаючі, зокрема один з авторів горезвісної заяви Ю. Запорожченко, член президії облради, закликали до миру й спокою, однак на зборах дісталося на горіхи «так званому антикомуністичному фронтові».

А майже одночасно в центрі міста на Дерибасівській, відбувся мітинг протилежного спрямування. Тут теж емоції переливалися через край, було немало звинувачень і ультимативних вимог — приміром, розпустити «партноменклатурну» облраду. Отже, заява облради обернулася конфронтацією...

За повідомленнями наших власних кореспондентів.

ЧОМУ ЗАЛЯГЛИ ШАХТАРІ?

Реалії

Кожному зрозуміло: найвразливіше місце нашої економіки — паливно-енергетичний комплекс. На жаль, про це згадали лише тоді, коли залишилося обмінювати цукор на нафту (нехай навіть за світовими цінами) або везти її з Ірану. Перші 260 тисяч тонн іранської нафти, до речі, прибудуть до Одеси вже у березні. Але якщо наша земля нафтою нас ніколи не тішила, то вугілля завжди було вдосталь: 10 мільярдів тонн вона вже подарувала, а обіцяє ще 40. І не провина, а біда цього уряду, що за останні чверть віку не засновувалося жодної нової шахти, і зараз треба відроджувати зруйноване. На будівництво шести шахт уряд для початку виділив понад 100 мільярдів карбованців, аби не позбутися слави вугільної держави. За три останніх роки видобуток вугілля скоротився, за деякими оцінками, на 30 мільйонів тонн. Це не десь, а у нас, наприкінці минулого року через нестачу вугілля ледь не зупинилася Криворізька ГРЕС, а Ізмаїльський (Одеської області) целюлозо-картонний завод так і не уникнув такої долі через відсутність мазуту. Те саме, мабуть, очікує на Тернопільщині Чортківський м'ясокомбінат, на Полтавщині — Скороходівський молокозавод та ще бозна-кого!

Майже вичерпалися залишки коксівного вугілля на металургійних комбінатах, на межі зупинки коксохімічні заводи у Дніпропетровській та Донецькій областях. За прогнозом Мінстату, якщо такими швидкими темпами витрачатимуться залишки палива й надалі, то на квітень вугілля залишиться на дев'ять днів роботи, а коксівного — на добу. Добре, що хоч зима виявилась м'якою!

Віце - прем'єр - міністрові Юлію Іоффе, який поніс на своїх плечах тягар енергетичної кризи, можна поспівчувати. Натомість — застрайкували шахти «Родинська», «Центральна» та імені Стаханова на одному з найбільших виробничих об'єднань «Красноармійськвугілля». Від уряду вимагають відновити господарську самостійність (а хто її відбирав?!), скасувати положення про фонд споживання, зняти обмеження на оплату праці... Мабуть, звичні до того, що влада завжди була глуха до потреб шахтарських регіонів, гірники всетаки оголосили передстрайковий стан у Донбасі. Такий поворот подій мимоволі примножив відцентрові сили, спрямовані на дестабілізацію становища. Втрати вугілля навряд чи вийде відновити, а за три останніх роки видобуток вугілля скоротився вже на 30 мільйонів тонн.

На прес-конференції Юлій Іоффе дивувався: чому той, хто рубає вугілля, навіть разом з винагородою за підсумками роботи в минулому році та за вислугу років, одержує значно менше працівників наскрізних професій, бухгалтерів, наприклад. Втім, рахувати гроші віце-прем'єр не збирався — невдячна то справа. Про обмеження заробітків гірничовидобувників не йшлося навіть на Колегії Держкомітету вугільної промисловості, яка відбулася напередодні страйку. Проте обвальне зростання цін, яке ніяк не компенсувалося середньою зарплатою зразка 1990 року, перемноженою на коефіцієнт 57,5, зробило свою справу — шахтарі «залягли». Не обійшлося, певно, і без підбурювальників. І от ще до створення узгоджувальної комісії з урегулювання конфлікту Україна втратила понад 50 тисяч тонн вугілля.

Минулої неділі ці шахти давали вугілля. Імені Стаханова — 4,7 тисячі тонн, «Центральна» — тисячу, «Родинська» — 1,7. За 14 днів лютого Україна до встановлених обсягів недоотримала понад 400 тисяч тонн вугілля...

Багато хто резонно вважає, що цей уряд зовсім не страждає на вухо. Міркую так, бо воно зафіксувало ціну на вугілля, дотуючи нестачу до собівартості його видобутку, що стримує обвальне зростання споживчих цін на внутрішньому ринку. Міркую так, бо воно пішло назустріч шахтарям, скасувавши на їхню продукцію податок на добавлену вартість, на чому держава втратила близько 850 мільярдів карбованців. І тому що воно вже не спасе перед силовими методами. Іоффе має слушність: ділити більше нічого.

Сергій ВЛАД.

Проблема

ПОЛІТИЧНИЙ? ЗАЧЕКАЙ

На Ужгородщині проживає більше 200 колишніх політв'язнів і понад 100 вдів репресованих. 120 з них зібралися в конференц-залі міської управи, аби обговорити насущні проблеми. Їх, як не прикро, чимало.

Не надають належної допомоги гултабівським жертвам відповідні комісії держадміністрацій, райміськрад. Ігнорують запити потерпілих господарські керівники. Товариство репресованих обходять навіть гуманітарною допомогою. Не кажучи вже про відшкодування незаконно конфіскованих будинків, цінностей тощо.

Про збори репресованих випадково дізналися гості з Німеччини, котрі саме привезли до Ужгорода гуманітарну допомогу. Вони тут же вручили присутнім невеличкі пакунки з дефіцитними продуктами.

Микола ГОРВАТ.

Ужгород.

Факт і коментар

ОДНА ГОЛОВА ДОБРЕ, А ДВІ КРАЩЕ

Чортківська і Деражнянська районні державні адміністрації (Тернопільської і Хмельницької областей) підписали угоду про постійний обмін досвідом з господарсько-економічних питань, а також про співпрацю між трудовими колективами і культосвітніми установами.

Як зазначив заступник представника Президента Деражнянської районної держадміністрації Богдан Теленько, у своїх колег вони мають намір запозичити підхід до організації освітянського процесу, напрацювання у соціальній та господарській сферах. Відповідно держадміністрацію Чорткова зацікавила діяльність деражнянського Фонду національного відродження, Фонду соціальної допомоги, досвід створення селянських спілок.

Варто зазначити, що це чи не один з перших таких договорів, який уклали не Ради, а держадміністрації.

Надія ПАКУЛЬКО.

Хмельницький.

ПОГОДА

18 лютого в Україні, а 19-го у західних і північних областях часом опади, переважно у вигляді мокрого снігу, хуртовини. Вітер західний, 7—12, сьогодні у західній половині подекуди пориви 15—20 метрів на секунду. Температура вдень від 3 градусів морозу до 3 градусів тепла, вночі 1—7, у східних і південних областях, а завтра у північно-східній половині 8—13 градусів морозу.

По Київській області сьогодні вдень часом мокрий сніг, вітер південно-західний, з переходом на північно-західний, 7—12, вранці подекуди пориви 15—18 метрів на секунду, хуртовина. Температура від 3 градусів морозу до 2 градусів тепла.

Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

Паралелі

САМОГОН «АРАГВІ»

«Рідина має різний запах спирту з відтінком кріпленого виноградного вина, зафарбована перегорілим цукром і з помітним осадом» — такий висновок зробили працівники Сумської санепідстанції про вміст так званого грузинського коньяку «Арагві». Тисячі пляшок, явно самопального, напою заполонили прилавки обласного центру та інших міст області, не маючи жодного відношення до торговельної марки «Арагві». На жаль, діюче законодавство не передбачає більш-менш серйозної відповідальності за фальсифікацію, єдине, що можуть сьогодні контролюючі органи — порадити покупцям: будьте обережними.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Суми.

Виставки

ЖИЛЕТКА ДЛЯ БАНКІРА

У Києві відкрилася виставка «Банк і офіс», організована фірмою «ЗовнішЕкспоБізнес». 13 фірм з 5 країн привезли сюди канцелярські товари, сейфи, касові апарати, машини для упаковки і рахунку грошових купюр та для роботи з кредитними картками, телефонні установки, бронежилети, меблі та багато іншого.

Нагальність проведення такої спеціалізованої виставки очевидна, сказав, розпочинаючи прес-конференцію, директор експоцентру фірми «ЗовнішЕкспоБізнес» Валентин Соколовський,— адже в Україні сьогодні працює вже більш як 150 банків, значна кількість яких з'явилася лише за останні півроку. Більшість з них, звичайно, ще неукомплектована, що досить ризиковано для подібних закладів.

А такі речі, як сучасні броньовані автомобілі для інкасації, бронежилети, надійні тестери валют, здатні перевірити не лише американські долари, а й іншу ВКВ, відсутні навіть в старих українських державних та комерційних банках.

Варто зазначити, що «Банк і офіс» — перша міжнародна спеціалізована виставка в Україні такого спрямування. Перший же день її роботи показав, що вона матиме успіх: ділові люди приходять сюди не лише оглядати експозицію, але й купувати. Важливо також, що більшість експонентів готові укладати угоди не тільки у ВКВ, а й у карбованцях та через бартер.

Працюватиме виставка до 20 лютого.

Андрій БОЄЧКО.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Коротко

ЗАКИДАЮТЬ ШАПКАМИ

В агрофірмі «Зоря», що у Рівненському районі, окрім давно діючих овочеконсервного, склотарного, цегельного заводів та заводу калібрування насіння кукурудзи, відкрито й швейний цех. Тут налагодили випуск чоловічих та жіночих головних уборів з хутра норок, що вирощуються у господарстві.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

На зв'язку Москва

СОЮЗНИКИ МИМОВОЛІ,

або НЕ ЛАДИТЬСЯ ПИТАННЯ, НЕ СПІВПАДАЄ ВІДПОВІДЬ

Чим ближче строк проведення російського референдуму, тим менше ясності, чи відбудеться він взагалі. А коли так, то які питання будуть винесені на нього?

Аби зрозуміти, що ж всетаки відбувається на поверхах російської влади, Президенту Єльцину знадобився референдум, щоб «забити осиновий кілок» в структуру, котра явно протидіє реформаторським намірам виконавчої влади. З'їзд нардепів справді торпедує все, що пропонує Президент. І зміщення Гайдара — явне тому підтвердження. Адже річ була не в тій економічній політиці, що він її проводив. Прем'єр визнавав помилки в макро- і мікроекономіці, був готовий замінити персональний склад уряду тощо. Будь-який прем'єр Росії, за винятком лише запеклих радикалів, діяв би аналогічно. До речі, Чорномирдін, за котрого активно ратували ті ж Павлов з Бабуріним, «гайдаровщину» продовжив. Та й Кучма в Україні, на якого теж спочатку кивали російські радикали, мовляв, цей — що треба, теж зі шляху реформ не зійшов. Отож розмова не про особистості прем'єрів та програми реформ, а про те, що делегати з'їзду нардепів активно торпедують будь-які реформаторські пропозиції. Окрім того, сама форма з'їзду, на який один раз на півроку приїздять люди, котрі, по суті, ні за що не відповідають, стала реальною завадою в серйозному реформуванні політичної системи. Навіть Верховна Рада — активний опонент Єльцина, на багато які «з'їздівські пустоції» вже не може дивитися зі сторони. Взяти хоча б відхилений варіант нового герба (на прапорі Федерації, як і раніше, «пролетарии всех стран соединяются»), або неприйняті поправки до Конституції, що виводять з юридичного лексикону поняття «СРСР». Останнє теж небезкривдне. Згадка про «нерушимого», залишена в російській Конституції, наче натяк: усе ще може повернутися на круги своя, і велика Росія об'єднає і поведе «правильною дорогою» народи колишньої імперії. Отож протистояння «Президент — з'їзд» маємо. Як і конфронтацію Президента з Верховною Радою, що її веде «вірний Руслан».

Та не лише ортодокси Союзу та «світлого майбутнього» не зацікавлені в проведенні референдуму. Несподівано його ідею відхилили лідери автономій, на яких Єльцин дуже розраховував. Вони мотивують свою позицію несвоєчасністю всенародного опитування, побоюючись подальшого хаотичного розвалу Федерації і навіть самих республік у складі РФ. За думкою політологів, референдум можливий у тому разі, коли чітко й ясно сформульовано одне-два запитання, на котрі народу також легко дати пряму відповідь: або — «так», або — «ні». Поки ж цього не видно. У Верховній Раді готують свій пакет пропозицій. Президент на останній зустрічі з Хасбулатовим попередив, що має свої запитання. І якщо парламент в котрий раз знехтує Президентом, Борис Миколайович, наділений правом законодавчої ініціативи, запропонує народові свої формулювання. У цьому запеклому поєдинку різних гілок російської влади, в різкому, конфронтаційному противорстві окремих політиків неначе на другому плані залишилися якраз ті, від кого все й залежить — російські громадяни, які стомилися від постійних обіцянок благоденства та процвітання, від ристалищ в кремлівських палацах, від звинувачень політиків на адресу опонентів. Мабуть, мають рацію ті експерти, що прогнозують провал референдуму саме з причини неявки. Народ цілком може «проголосувати ногами».

Що тоді!? Прес-секретар Єльцина наприкінці минулого тижня заявив: Борис Миколайович, схоже, уже вирішив, проводити чи ні референдум. У цьому разі не виключена відмова Єльцина від цієї ідеї уже в найближчі дні й тижні. Тим паче, що аж ніяк не небезпідставні заклики нардепів до скликання чергового «позачергового», щоб знову відмінити рішення попереднього. А на ньому на Президента можуть чекати всілякі гидоти. Та й на спікера теж. Ось чому Борис Миколайович та Руслан Імранович можуть бути союзниками мимоволі.

Лілія ГЕОРГІЄВА.

Хто є хто

ВІД ВІЙСЬКОВОГО ЛЬОТЧИКА ДО ПРЕЗИДЕНТА

Лише один відсоток голосів виборців став вирішальним на президентських виборах на Кіпрі, які відбулися минулої неділі. Саме він забезпечив перемогу Глафкосу Клірідісу — засновнику й лідеру партії Демократичний збір, яка має найбільшу кількість місць у парламенті країни.

Переможця у цій драматичній президентській гонці було визначено під час другого туру голосування. Після першого попереду був тепер уже колишній кіпрський Президент Георгіус Василіу. Був лідером, а все ж таки не переміг. Не допомогла йому й підтримка впливової у країні Прогресивної партії трудового народу Кіпру.

Як вважають закордонні оглядачі, перемогу Г. Клірідісу забезпечили два чинники. По-перше, в останній момент напередодні другого туру до нього приучилася Демократична партія колишнього глави держави С. Кіпріану. По-друге, новообраний Президент зміг привернути на свій бік правоцентристські сили та бізнесові кола країни. А досяг він цього тим, що висунув завдання якнайшвидшого врегулювання за допомогою ООН кіпрського питання, а також пообіцяв приділяти більше уваги внутрішньоекономічним негараздам та вступові Кіпру до ЄС.

Хто ж він, Глафкос Клірідіс? Новий Президент народився на Кіпрі в 1919 році. Отримав освіту в Нікосії та Великобританії. З 1939 року служив у британських ВПС і брав участь у бойових діях проти фашистської Німеччини. 1942 року його літак було збито німцями, і до закінчення війни він перебував у полоні. Після перемоги вивчав право в Лондоні, згодом займався адвокатською практикою на батьківщині. У 1959—1960 роках був міністром юстиції, а по 1976 рік — головою палати представників Республіки Кіпр.

Фотофакт

Близько 500 тисяч дітей і підлітків Німеччини хворі на алкоголізм. Результати соціологічного опитування, проведеного на замовлення федерального Міністерства охорони здоров'я, свідчать, що вперше такі напої, як пиво, вино чи горілка, неповнолітні скуштували у віці від чотирьох до десяти років і вже тоді відчули пристрасть до їх вживання (на знімку).

Стурбовані батьки, вчителі гімназій, спеціалісти-наркологи схиляються до того, що необхідно змінювати політику ставлення до алкоголю.

За оцінками експертів, через пияцтво людей у молодому віці гине в десять разів більше, ніж від кокаїну й героїну разом.

СЕНСАЦІЇ НЕ ВІДБУЛОСЯ

Подробиці

Як відомо, 14 лютого відбулися вибори Президента Литовської держави. Два претенденти — Альгірдас Бразаускас (лідер Демократичної партії праці Литви, який тимчасово виконує обов'язки Президента) і Стасіс Лозорайтіс (надзвичайний і повноважний посол Литви у США) — вели боротьбу за право очолити Литовську Республіку. Вся передвиборна кампанія велася дуже коректно. Обидва претенденти під час теледебатів, у пресі, по радіо не дозволяли собі грубих випадів щодо суперника, поводилися вельми достойно.

Вибори проходили на 2060-ти виборчих дільницях на всій території Литви. За їх ходом спостерігали три тисячі прихильників А. Бразаускаса і дев'ять тисяч триста — С. Лозорайтіса. За попередніми даними, у виборах взяли участь більш як два мільйони виборців, які мають право голосу. За А. Бразаускаса висловилася більшість — 60,1 відсотка (1210517 чоловік), за С. Лозорайтіса — 38,1 відсотка (767345). Таким чином, четвертим Президентом в історії Литви став Альгірдас Бразаускас.

На прес-конференції, яка відбулася 15 лютого, С. Лозорайтіс, хоч і повідомив про те, що надіслав вітальну телеграму А. Бразаускасу, та не проминув нагадати про те, що у програмі новообраного Президента немає чіткої картини майбутнього Литви. «Їду, залишаючи її (Литву) змученою, у застої і невідомості», — сказав він на прощання.

А. Бразаускас детально відповідав на запитання журналістів, виявляючи високу компетентність у справах економіки. У сфері зовнішньої політики він висловився за дружні відносини з усіма країнами, у тому числі з Росією, Україною і Білоруссю, на основі міждержавних угод і договорів. Він також запевнив, що має намір уважно прислухатися до інтересів кожної політичної партії, кожної соціальної групи людей, які живуть у Литві.

Остаточні результати виборів стануть відомі сьогодні, але істотних змін вони не внесуть. Інаугурацію Президента намічено на 23 лютого.

Надія ДОРОНІНА.

Вільнюс.

Власкори повідомляють

Бішкек

А НАМ ВСЕ ОДНО...

Серед «безкінних» мешканців Киргизстану зростає надія на можливий невдовзі приплив до республіки легкових автомобілів зарубіжних марок з правостороннім розташуванням керма. Причому, як модно нині казати, за цінами нижчими від ринкових. Таку надію пов'язують з тим, що в Росії вирішено з липня заборонити реєстрацію таких автомашин, а з 1995 року — їх експлуатацію. Та це в Росії. А киргизька ДАІ ставиться до правостороннього кермування цілком лояльно і забороняти нічого не збирається.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Експрес-інформація

ОБМІН ПРОЕКТАМИ УГОДИ

«Про узгоджені дії федеральних органів виконавчої і законодавчої влади з метою стабілізувати конституційний устрій і вивести Росію з економічної кризи» відбувся учора, після зустрічі Президента Росії Б. Єльцина і глави російського парламенту Р. Хасбулатова. Як відомо, 16 лютого в Кремлі обидва російські лідери дійшли згоди створити робочу групу з вироблення конституційної угоди. Її текст має бути готовий протягом 10 днів. Президента РФ у групі представляє В. Шумейко, а Верховну Раду — М. Рябов.

ОЗНАЙОМЧА ПОЇЗДКА

«Візит у близькосхідний регіон дозволить мені скласти «деяку уяву» про те, що думають керівники шести держав-учасниць мирних переговорів про відновлення перерваних у середині грудня минулого року дискусій. Сподіваюся, що внаслідок цього мирний процес буде відновлено», — заявив перед відвіданням Єгипту, Йорданії, Сирії, Саудівської Аравії, Кувейту й Ізраїлю держсекретар США У. Крістофер.

Як відомо, Крістофер учора вирушив у близькосхідний регіон з метою провести переговори з керівниками згаданих країн щодо відновлення арабо-ізраїльського діалогу, який опинився у безвиході через депортацію Ізраїлем більш як 400 палестинців до Південного Лівану.

МОЖЕ СПРАЦЮВАТИ ЕФЕКТ БУМЕРАНГУ

Підвищення Росією з 13 лютого митних тарифів передусім ударить по підприємствах, розташованих на сході республіки, де зайнятий переважно російськомовний персонал, а також по російських бізнесменах в Естонії. Таку заяву зробив учора в Таллінні прем'єр-міністр Естонії М. Лаар. «Цей захід мав на меті економічно примусити Естонію проводити вигідну для Росії політику», — зазначив він. Але на думку естонського прем'єра, автори даного проекту прорахувалися. Вони не взяли до уваги двох чинників: переорієнтацію значної частини естонської економіки на Захід і зміни в структурі народного господарства республіки.

ЧИ ПЕРЕТВОРИТЬСЯ ПЛАН НА РЕЗОЛЮЦІЮ?

Переговори з метою припинити конфлікт у Сербській Країні розпочалися вчора в штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку. Як відомо, перемир'я в цьому сербському анклаві на території Хорватії було порушено минулого місяця, коли хорватські війська розпочали наступ проти сербських сил.

Делегація сербів Країни представила на розгляд міжнародних посередників С. Венса і Д. Оуена план, викладений у формі проекту резолюції Ради Безпеки ООН. Він передбачає припинення вогню і виведення хорватських сил на позиції, які вони займали до початку наступу. Лише після цього, мають розпочатися мирні переговори.

«ВЕЛИКА ІМПЕРІЯ» НЕ ПОСТУПАЄТЬСЯ

Триває обстріл з вірменської території прикордонних районів Азербайджану. Продовжуються також запеклі бої на півночі Нагірного Карабаху, повідомляє Міністерство оборони Азербайджану. За його даними, в атаках на села Агдамського й Аскеранського районів беруть участь особливі козацькі частини. Керівництво НКР зі свого боку спростувало таку інформацію. На думку експертів у Степанакерті, азербайджанські військові намагаються виправдати «панічний відступ своїх формувань на півночі Карабаху».

Війну проти Азербайджану веде фактично не Вірменія, а «Велика імперія» (тобто Росія) через цю республіку», — такі виступи, як передала «Ірпінда-Подія», лунали на форумі політичних сил Азербайджану, який відбувся 16 лютого.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

НЕ В «ЯДАХ» ЗЛО...

Актуальне інтерв'ю

Із досьє «Голосу України»

Леонід Петрович КОЗАЧЕНКО — генеральний директор акціонерного товариства «Украгробізнес». Народився в селі Веприк Фастівського району на Київщині. Був головою одного з кращих тоді господарств району — колгоспу «Шлях до комунізму» в Пилипівці. Після закінчення Академії зовнішніх зв'язків у Москві повернувся в Україну, відмовившись від усіх на той час столичних перспектив і квартири. Два місяці пропрацював у Мінсільгосппроді України, готуючи створення акціонерного товариства, яке згодом й очолив. Другий рік живе в готелі, дружина і діти — у батьків. «Квартири не дають, у Києві я навіть не прописаний. Не до того...»

— Леоніде Петровичу, про «Украгробізнес» не перший день точаться розмови — від Верховної Ради до найвіддаленішого від столиці господарства. Чи не щодня про вашу фірму з'являються нові найнеймовірніші чутки та домисли. Водночас ніхто, з ким мені доводилося розмовляти, не міг дохідливо пояснити, що таке «Украгробізнес»...

— «Украгробізнес» — акціонерне товариство, яке поєднало в собі можливості кількох всесвітньовідомих компаній, що займаються не лише виробництвом пестицидів, а й науковими розробками сільськогосподарської техніки, гібридів культур, іншими дослідженнями. Скажімо, швейцарська компанія «Сіба-Гейгі» посідає перше місце у світі з виробництва засобів захисту сільськогосподарських рослин, великобританська компанія «Ай-Сі-Ай» — друге. Звичайно, вони хотіли дістати 51 відсоток акцій товариства, але було зроблено все, щоб цього не сталося. В підсумку контрольним пакетом акцій (66,4 відсотка) володіють вітчизняні фірми та організації, зокрема Мінсільгосппрод України та два провідні банки республіки. Наші зарубіжні партнери мають 33,6 відсотка акцій і внесли до статутного фонду акціонерного товариства близько мільйона доларів.

Ідея створення товариства виникла тоді, коли розпалася союзна структура постачання сільського господарства засобами захисту рослин. У Росії, Білорусі та Казахстані одразу ж були створені власні структури, а в Україні цим просто ніхто вчасно не зайнявся. Тоді зарубіжні компанії й вийшли з пропозицією створити свою структуру, яка виходила б безпосередньо на господарства і одночасно представляла їх на світовому ринку. Після погодження з Мінсільгосппродом створити її доручили заступникові міністра пану Солодкому, всю підготовчу роботу виконував я особисто.

— Леоніде Петровичу, як стають генеральним директором фірми, товарообіг якої — понад 70 мільярдів карбованців?

— Зрозуміло, що мені довелося скласти серйозні іспити. Окрім того, з першого ж дня роботи зі мною працювали зарубіжні спеціалісти. Вони були присутні на всіх переговорах і завдяки їхній допомозі я маю добрі стосунки з усіма зарубіжними сільськогосподарськими компаніями, особисто знайомий з ключовими персонами провідних світових банків.

Завдяки лобі цих фірм нам вдалося знайти кредити на суму більш як 200 мільйонів доларів. Підписано контрактів на загальну суму 143 мільйони доларів. Кредити, ціни та умови, на яких поставлялися пестициди в Україну, були найвигіднішими з усіх, укладених у країнах СНД...

— Чому ж тоді чи не з першого дня таке різке несприйняття «Украгробізнесу» на всіх рівнях?

— Ми вийшли на український ринок зі світовими цінами на пестициди плюс 13,6 відсотка націнки, з якої лише два відсотки нашого чистого прибутку. Решта покриває витрати. На сьогодні, коли зросли ціни, наш прибуток становить 0,3 відсотка. Для прикладу, надбавка «Сільгоспхімії» (щоб утримувати свою структуру) — від 27 до 30 відсотків. І при цьому, порівняно з попередніми роками, ціни зросли у 20—25 разів. Селяни були шоковані! Кивали на сусідів — Росію і Білорусь, де ціни на пестициди багато нижчі. Але ж там їх дотують уряди: в Росії — на 80, в Білорусі — на 45 відсотків! Нам же ніхто не виділив ні копійки.

Ситуацію ще можна виправити, але нікому це не потрібно. Господарства врешті ж погодилися, бо пестициди поставляли в кредит, у рахунок майбутнього врожаю. Ми самі готували урядову постанову, що передбачала 15 відсотків попередньої оплати, яку покриває держава, 25 відсотків оплати — промисловою продукцією і 60 — сільськогосподарською. Та через місяць після прийняття постанови і підписання контрактів з'ясувалося, що у держави немає валюти. Якусь частку внесли наші засновники, на решту попередньої доплати ми витратили кошти зі статутного фонду. Справді, затримка на місяць була, але пестициди все-таки поставили!

Забезпечити селян пестицидами пробували державні та комерційні структури — як на республіканському, так і на обласних рівнях, але жодна не поставила в Україну й тонни.

— Після всіх перипетій було створено урядову комісію. Чи є якісь офіційні результати її роботи?

— Господарства боляче сприйняли ситуацію, що склалася, і когось необхідно було зробити «крайнім». Найоптимальніше підходило на цю роль акціонерне товариство «Украгробізнес». Коли почався збір урожаю, нам заборонили вивозити сільськогосподарську продукцію. Запропонували замінити її промисловою, якої теж не виявилося. Видано шість розпоряджень на рівні віце-прем'єрів, були виступи Прем'єра, безліч урядових нарад. З'явилася навіть така думка: якщо «Украгробізнес» винен 140 мільйонів доларів, то давайте його просто закриємо, оголосимо банкрутом. Мені навіть роботу пропонували, казали: тут собі ще створиш! Та після цього відбулися зустрічі на рівні послів держав і Президента України, були відповідні звернення. Дякуючи Богу, керівники держави зрозуміли, що на карту поставлена не доля «Украгробізнесу», а престиж України, її авторитет на світовому ринку. Через три місяці ми таки отримали дозвіл на вивезення продукції, і є області, які практично розрахувалися за пестициди. Але на сьогодні всі ліцензії знову анульовано.

Щодо комісій. За уряду Фокіна нас перевіряли три чи чотири комісії. Новий уряд і собі вирішив нас перевірити. Власне, чергова комісія, здається, дев'ята за рахунком, і нині у нас...

— Як за таких умов працюється генеральному директору «Украгробізнесу»? Чи вірите ви у перспективу своєї справи?

— Працюючи в таких умовах, інколи запитую себе: навіщо мені це потрібно?! Дуже часто різні структури пропонують роботу і в Україні, й за кордоном. Але невже все покинути?

На сьогодні ми відкрили 16 обласних філіалів, створили п'ять фірм. Нині працюємо над створенням комп'ютеризованої дистрибутерської мережі. В даний час я ще можу сказати, що «Украгробізнес» реально існує і діє. А його майбутнє цілком залежить від нашого здорового глузду.

Вів розмову Юрій НЕСТЕРЯК, спеціальний кореспондент «Голосу України».

ГРЕБІНКІВСЬКИЙ ВУЗОЛ

На одному з перехресть південного й західного напрямків розташувався транспортний залізничний вузол Гребінка та одна з його складових частин — локомотивне депо.

Не новина, що залізничний транспорт найбільш енергомісткє господарство, та що без електроенергії і дизельного палива він мертвий. А якщо це відомо, то хто йому відвів місце в реанімаційних покоях?

Навіть за найважчих часів депо завжди розраховувало на місячний запас палива, а сьогодні запасні паливні баки торкнула іржа, тепловози в пожежному порядку постачають «з колес», нехтуються технічні умови та вимоги. Від такого постачання страждає в першу чергу основа транспорту — локомотив. І ми взагалі не розуміємо, чому першими в довгій черзі на стратегічно важливу рідину — дизельне паливо — стоять представники великого бізнесу, і лише десь у кінці тупцюють державні структури. Що це за пріоритети?

Кажуть, що є й Міністерство транспорту, але складається враження, що нікого не хвилює, як і чим живуть на місцях колективи залізничників. А жити, точніше виживати, стає все важче.

За паливним голодом все рельєфніше проступають обриси безробіття, його силует уже бовваніє перед гребінківцями. Ще в грудні 1992 року, згідно з вказівками заступників Південно-Західної та Південної залізниць у зв'язку з відсутністю дизельного палива, дільницю Гребінка — Дарниця було розділено, після чого гребінківські тепловози та локомотивні бригади виводили потяги тільки до станції Яготин. Дільницю Яготин — Дарниця обслуговували бригади Південно-Західної залізниці. Це спричинило втрати 30 відсотків всієї тонно-кілометрової роботи в депо, 50 локомотивників стали не потрібні і працювали в ремонтному цеху та на госпроботах. А що ж робитимуть гребінківські локомотивники, в яких відібрано основну ділянку роботи?

Майже повністю припинився рух колією Бахмач — Гребінка — Шевченково. Всього два-три потяги за добу — в результаті залишились без роботи 40 працівників Прилуцького цеху експлуатації.

Ситуація, що склалася, змушує звернутися до адміністрації «Укрзалізниці», Міністерства транспорту, уряду України з проханням допомогти нам. Ми надіємося на те, що незабаром будуть проведені заходи, спрямовані на ліквідацію паливної кризи, стабілізацію руху на залізничних коліях, підвищення життєвого рівня залізничників.

Сергій ЯЩЕНКО, начальник депо Гребінка Південної залізниці.

Бізнес-контакт

«ЗАКІ» погрожує закидати нас взуттям

Восени минулого року в Ужгороді створено спільне українсько-італійське підприємство, засновниками якого стали Закарпатське виробничо-торговельне взуттєве об'єднання орендних підприємств та італійська фірма «Додічі». Завдання «Закі» (що означає — «Закарпаття — Італія») — збільшити випуск взуття на рівні світових стандартів якості. Президентом СП став генеральний директор Закарпатського взуттєвого об'єднання, народний депутат України Ігор ЄЛІАШЕВИЧ.

Взуттєва промисловість України нині переживає важкі часи. Галузь не має власної хімічної бази, все доводиться завозити з-за кордону. Наприклад, закарпатські взуттьовики одержували поліуретан з Австрії, Англії та Німеччини. Перебої у постачанні не раз спричиняли до вимушених простоїв виробництва.

Зі створенням СП власну шкірсировину ужгородці відправляють на переробку до Італії — одного із світових лідерів у цій галузі. До того ж італійські колеги передали «Закі» три автоваговики типу «Каньйон», а також виробничі технології, що забезпечують якість і бажаний асортимент шкірсировини, сучасні моделі взуття, вкрай необхідні хімікати, оздоблювальні матеріали тощо.

Більшу частину виготовленого взуття реалізують в Україні, решту — на західному ринку. Запланований на перший рік товарообіг становитиме десятки мільйонів доларів.

Поява СП зумовила помітні зміни у виробництві всього взуттєвого об'єднання, до якого входять три фабрики. У жовтні всі вони набули статусу юридичних осіб.

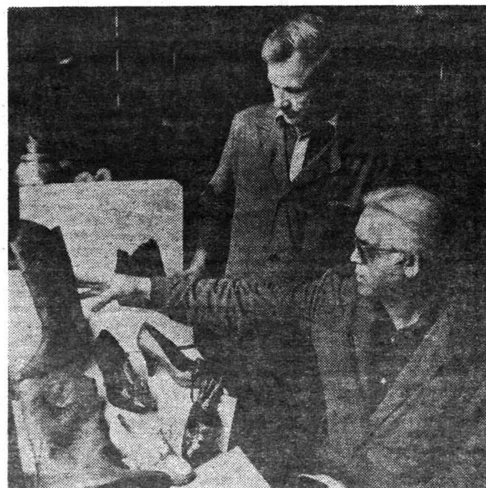
Багато встигли розробити нових моделей, що сприяло розширенню асортименту взуття. Лише за 10 місяців закарпатське об'єднання виготовило більш як п'ять мільйонів пар взуття, з них понад два мільйони — на Ужгородській фабриці.

Зразки продукції СП експоновано на міжнародних виставках. Ось і недавно шість десятків пар взуття для молоді отримали право бути представленими на щорічній виставці в італійському місті Гарді.

Понад 15 років ужгородців з'єднують тісні зв'язки з угорською взуттєвою фабрикою «Рацита», майже два роки вони співробітничають з комплексом шкіряних заводів у словацькому містечку Липтовські Мікулаш.

Із створенням спільного українсько-італійського підприємства, розширення зв'язків з угорськими та словацькими колегами закарпатці значною мірою розв'язали проблему постачання шкірматеріалів.

Леонід СІКОРА, заслужений працівник культури України.

НА ФОТО: художники-модельєри Ужгородської взуттєвої фабрики Євген Куприн і Василь Кеслер знайомляться з новими зразками взуття.

ДО ВІДОМА АКЦІОНЕРІВ АКЦІОНЕРНОГО БАНКУ «INKO»

Шановні панове!

Рада Банку на підставі результатів проведеного опиту акціонерів повідомляє, що річні збори акціонерів банку «INKO» пройдуть у два етапи:

1. Регіональні річні збори акціонерів.

Акціонери запрошуються на Регіональні річні збори, що відбудуться у містах:

Дніпропетровську – для акціонерів, які придбали акції й мешкають у містах: Дніпропетровську, Полтаві, Кіровограді, Жовтих Водах, Запоріжжі, Миколаєві, Херсоні, Кременчуку.

Телефон у Дніпропетровську: 8(0562) 41-89-83;

Житомирі – для акціонерів, які придбали акції й мешкають у містах: Житомирі, Вінниці.

Телефон у Житомирі: 8(0412) 37-29-40;

Чернігові – для акціонерів, які придбали акції й мешкають у містах: Чернігові, Сумах.

Телефон у Чернігові: 8(04622) 4-20-61;

Луганську – для акціонерів, які придбали акції й мешкають у містах: Луганську, Донецьку та Маріуполі.

Телефон у Луганську: 8(0642) 52-40-42;

Луцьку – для акціонерів, які придбали акції й мешкають у Луцьку, Чернівцях, Ужгороді.

Телефон у Луцьку: 8(03322) 3-00-49;

Києві – для акціонерів, які придбали акції й мешкають у Києві та Київській області.

Телефон у Києві: 8(044) 294-88-33.

Акціонери, які мешкають в інших містах України та за її межами, запрошуються на Регіональні річні збори до Києва.

Повідомлення про місце, порядок денний, дату й час проведення Регіональних річних зборів будуть додатково розіслані всім акціонерам.

2. Річна конференція повноважних представників акціонерів АБ «INKO» відбудеться 20 березня 1993 року у місті Києві.

Порядок денний Річної конференції повноважних представників акціонерів АБ «INKO»:

1. Звіт Правління банку про роботу банку в 1992 році та завдання на наступний рік.
2. Звіт Ревізійної комісії банку.
3. Затвердження звіту Правління та Ревізійної комісії банку за 1992 рік.
4. Визначення та затвердження рівня дивідентів, що будуть виплачуватися акціонерам за 1992 рік.
5. Різне.

Реєстрація учасників зборів та конференції буде провадитися за наявності: документа, що посвідчує особу акціонера, сертифіката акцій та запрошення (яке входить до переліку документів, надісланих усім акціонерам).

Рада Акціонерного банку «INKO».

БАЛАНС АКЦІОНЕРНОГО БАНКУ «INKO» НА 01.01.93

Актив	крб.
1. Каса	425 288 556 33
2. Кошти на резервному рахунку в Національному банку України	2 221 902 572 62
3. Кореспондентський рахунок у Національному банку України.	8 978 178 407 30
4. Кореспондентські рахунки в інших банках	6 543 130 327 42
5. Кредити, надані банком	20 424 731 946 21
у т.ч.-короткострокові	20 089 593 091 07
-середньо- та довгострокові	385 007 873 18
6. Депозити в інших банках	2 593 790 697 68
7. Кошти, вкладені в спільну діяльність та цінні папери	938 956 975 47
8. Операції по рахунках громадян	547 000 844 00
9. Операції по факторингу	824 126 043 19
10. Операції по рахунках суспільних фондів	56 131 633 109 50
11. Основні кошти	340 021 466 01
12. Інші активи	5 932 809 922 37
Всього	105 901 604 868 10

Пасив	
1. Статутний фонд	2 837 418 497 56
2. Резервний фонд	913 697 233 58
3. Інші фонди	2 044 903 777 83
4. Кореспондентські рахунки банків	1 528 525 134 26
5. Розрахункові та інші рахункик лієнтів банку	65 732 310 753 66
6. Депозитні рахунки клієнтів	14 401 913 811 58
у т.ч. вклади громадян	219 247 060 97
7. Депозити інших банків	10 740 999 940 00
8. Інші кредитори	4 286 432 173 40
9. Прибуток	3 415 403 546 23
Всього	105 901 604 868 10

КОМПЬЮТЕРЫ

для Украины

СИСТЕМНЫЕ БЛОКИ	
PC/AT-286-16 (ОЗУ 1М, НЖМД 40 М)	$415-$450
PC/AT-386sx-25 (ОЗУ 2М, НЖМД 100М)	$580-$630
PC/AT-386dx-33 (ОЗУ 4М, НЖМД 120М)	$770-$845
PC/AT-486dx-33 (ОЗУ 8М, НЖМД 200М)	$1,510-$1,650
ВИДЕОСИСТЕМЫ	
монитор HERCULES, в/а MGP	$95-$105
монитор monoSVGA, в/а 256K	$130-$145
монитор SVGA 0.39, в/а 256K	$260-$285
монитор SVGA 0.28, в/а	$310-$335
ДОПОЛНИТЕЛЬНОЕ ОБОРУДОВАНИЕ	
дисковод 1.44	$46-$50
сопроцессор 80287-10	$42-$45
сопроцессор 80387sx-25	$74-$80
сопроцессор 80387dx-33	$85-$95
ПЕЧАТАЮЩИЕ УСТРОЙСТВА	
HYUNDAY HDP-920	$165-$185
STAR LC-15	$270-$295
EPSON LX-400	$185-$200
EPSON FX-1050	$395-$450
OKI-400	$780-$850
HEWLETT PACKARD LJ IIP+	$880-$980
ПЕРИФЕРИЙНОЕ ОБОРУДОВАНИЕ	
устройство "мышь"	$11-$13
стриммер встраиваемый	$185-$205
сканер ручной BTC 400 dpi	$75-$85
блок питания UPS 600W	$210-$230

- Окончательная цена определяется объемом заказа и выбранной конфигурацией.
- Поставка выполняется по факту оплаты со склада в г.Киеве.
- Обеспечивается гарантийное сопровождение и ремонт.
- Выполняются контрактные поставки любых партий комплектующих в течение семи дней по минимальным ценам.

252060, КИЕВ,
ул. Вавиловых, 15
(конечная остановка троллейбусов № 16, 22)

Телефоны:
- 440-65-04 – *служба информации*
- 440-31-77 – *отдел сбыта*
- 440-46-66 – *сервисный центр*

СБ "Газетная реклама" (044) 221-52-54

Производственная фирма Nitsgir

Срочно приобретем:

ПОЛИЭТИЛЕН В/Д В ГРАНУЛАХ

Изготовим:

ПОЛИЭТИЛЕНОВУЮ ПЛЕНКУ И ПАКЕТЫ
различных размеров и цветов
ТРУБЫ ПОЛИЭТИЛЕНОВЫЕ любых диаметров
Возможна отгрузка за рубеж.

Покупаем оборудование:

- автомашину СуперМАЗ, евростандарт
- линии по гранулированию пластмасс (грануляторы)
- линии для изготовления полиэтиленовых труб
- автоматические линии для изготовления полиэтиленовых пакетов

348047, Украина,
г. Луганск, ул. О. Кошевого, 32,
фирма НИЦГИР

Тел.: (0642) 57-64-26; 57-38-84; 57-41-69; 52-21-17
Факс (кругл.) 52-22-04

Торгово—промышленная ассоциация "ДДМ"

- реализует двигатели Д-234 (с документ.) для установки на ГАЗ-53
- расход дизтоплива 12 литров на 100 км

(Оплата на Украине)

Адрес: г.Минск, ул.Радиальная,40
✆ (0172) 30-73-90, 30-56-26 ✆

До відома бухгалтерів підприємств, голів профкомів, чорнобильців

Організація видала Збірник документів з питань соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи, за станом на 01.02.1993 р. з урахуванням потреб фінансистів, профспілок, ліквідаторів та потерпілих.

Тільки у нашому Збірнику вміщені зміни про прибутковий податок з громадян, які постраждали від чорнобильської катастрофи і віднесені до I, II, III та IV категорій, про оподаткування підприємств, розташованих у забруднених зонах, про пільги щодо податку на добавлену вартість, затверджені декретами Кабінету міністрів України 26.12.1992 р.

Обсяг Збірника — 164 стор., 22 документи з питань оподаткування, оплати праці, надання пільг та компенсацій, відпусток, лікування тощо.

Вартість 1 прим. — 200 крб. з ПДВ. Заявки для придбання Збірника надсилайте за адресою: 252054, ВУЛ. ВОРОВСЬКОГО, 19-В, ТЕЛ. 212-48-19. Р/Р 468608 У ФІЛІАЛІ АКБ «ГРАДОБАНК», м. СЛАВУТИЧ, МФО 321284.

Організація реалізує зі складів в м. Києві:

плитку облицювальну «під мармур» салатного кольору;
труби нержавіючі різних типорозмірів;
автомобілі ЗАЗ 968М;
м'які меблі (диван-софа);
електропіч камерну СНО-3, 2×6×2,5/15М1;
бетонозмішувачі об'ємом 750 л з дизельним приводом та гідравлічним завантаженням.

Пропонуємо приміщення під офіс (3 кімнати, вигоди, телефон) у Подільському р-ні м. Києва.

Тел.: (044) 271-21-14, 271-23-98, 412-10-65 (після 17-ї).

Культура: думка письменника

Як видати книгу?

Починаючи з 1992 року, коли у нас «спалахнула» ринкова економіка, видавництва припинили видання книг українських письменників — покійних і живих. Майже всім живим повернули рукописи, навіть порозсипали набори. Причина — немає паперу, фантастично підскочили ціни на поліграфічні витрати.

Тож мільйони читачів позбавлені нових творів, українського поетичного й прозового слова, а письменники — можливості творити для свого народу і, нічого гріха таїти, можливості заробити на своє існування, на хліб насущний. Мабуть, у жодній країні літописці свого часу, творці книг, ніколи не опинялися в такій скруті.

Зовсім недавно зателефонував мені один відомий прозаїк, автор багатьох романів, повістей, оповідань, шанована літня людина. Похвалився, що завершив роботу над новим романом. І тут же забідкався: що з ним робити, де і як видати, бо на ощадній книжці залишилося 1200 купонів, а що вони сьогодні?

Мені стало соромно. Не за літнього прозаїка, а за державу, в якій він живе. Адже це держава довела його до такого стану, що не може надрукуватися, що живе від пенсії до пенсії.

У такому становищі опинився і я, грішний. Не хочу жалітися, але від цього прикрого факту куди подінешся? Вже маю верстку книги, вичитану й готову до друку у видавництві. Лежить вона у металі й невідомо — вийде чи ні?

Та розповім про це конкретніше. Повість «Голодна весна» про голодомор 1933-го мала побачити світ до шістдесятиріччя цієї трагічної події в Україні у видавництві «Молодь» на початку минулого року. Мала, та не вийшла. Фантастично підскочили ціни на папір та поліграфічні витрати, а, відповідно, й на книгу. З 55 копійок, як планувалося у 1991 році, вона тепер коштуватиме 25 або й більше купонів. Щоб її випустити, видавництву потрібно понад мільйон купонів, і завдасть вона йому з півмільйона збитків, це за нормального тиражу — 30 тисяч примірників. Але й такого тиражу книга не зібрала, бо книговідомчі установи та книжкові магазини не виявили до неї інтересу.

Коли я як автор поцікавився в «Київкниготорзі» та Київській облспоживспілці, котрі не замовили на той час жодного примірника повісті, чому так сталося,— почув приблизно таку відповідь: по-перше, книжка українською мовою, а по-друге, у м'якій обкладинці. Хто, мовляв, її купить за таку високу ціну. Тепер людям давай класику, зарубіжну книгу, видану на якісному папері, у твердій, гарно оформленій обкладинці.

Ось так! І не інакше! І замовляють книготорговці «Графів» і «Графинь», «Тарзанів», «Анжелік», детективи, бестселери, фантастику тощо. Тільки не українські книги і не сучасних українських письменників. А видавництву нічого не залишається, як приймати ці замовлення й видавати. Щоб вижити, не збанкрутувати, бо молода суверенна і незалежна держава Україна, яку відстоювали й українські письменники та видавці, не дає йому, видавництву, дотації ні копійки.

Отож моє слово до державних мужів, членів парламенту — і насамперед письменників — України: потурбуйтеся про наші українські видавництва, про письменників своїх, про те, як їм видати книжку. Бо що ми залишимо у спадок онукам і правнукам своїм? «Тарзанів» та «Анжелік»? Вони ж проклянуть нас за це і скажуть: «Гріш вам ціна, наші предки, що ви нічого свого не надбали!».

...Якби держава повернула мені хоч половину тих грошей, що я заробив для неї за майже сорок років трудового стажу, то видав би книгу за власний рахунок. Слово честі! Та ба...

Отож і мучуся: коли і як видати її?

Іван КИРІЙ.

Київ.

У Чернівці через Одесу

Ім'я композитора Володимира Івасюка добре відоме жителям нашої області. Місцеві газети неодноразово писали про його творчість, про його трагічну долю. А як нині готуються молоді виконавці української пісні з Таврії до Міжнародного фестивалю, названого іменем незабутнього композитора?

— Організаторська робота тільки почалася,— каже заступник начальника обласного управління культури Георгій Попов.— На зональний конкурс до Одеси, який відбудеться 10—11 квітня, поїдуть кращі виконавці,— переможці обласного. Плануємо наприкінці березня — на початку квітня зібрати в Цюрупинську артистів-професіоналів з музично-драматичного театру, з обласної філармонії, а також молодих перспективних виконавців з двох училищ: культури і музичного. Думаємо запросити до участі у відбіркових змаганнях й учнів музичних шкіл, де також, погодьтеся, є свої таланти. Хоча мушу сказати й інше: зібрати «пісенну команду» для поїздки в Одесу буде непросто, бо йдеться про високий професійний рівень виконавців, про оригінальність їхньої сценічної манери, про нове «прочитання» музичних творів Володимира Івасюка.

Отож, мабуть, без допомоги комітету у справах молоді держадміністрації і обласної організації «Просвіта» нормально підготуватися до конкурсу нам буде неймовірно важко. Та й узагалі мова йде про цілину на ниві музичної культури, яку нам треба освоїти. Програми виступів самодіяльних митців, традиційних фестивалів давно, як то кажуть, «обкатані», а тут — явище перспективне, не зовсім звичне, без скидки на халтуру, проникнуте справжнім національним духом. То хочемо все зробити, як належиться.

Іван КАЛИНИЧЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Херсон.

Соціальний зріз

МОЖЕ КИЇВ ДОПОМОЖЕ

У чотирьох кімнатах Луцького районного відділу соціального забезпечення, що розміщується в старенькому будинку обласного центру, працює... 19 інспекторів. За одним письмовим столом сидять по два, а коли й по три чоловіка. Обслуговують тут 18 тисяч пенсіонерів, інвалідів, самотніх та малозабезпечених громадян. Одне слово,— третину населення району.

Зайдеш у приміщення — ніде не те, що сісти, а й стати. В коридорі, в тісненьких кімнатах, кругом письмових столів лежать гори пенсійних справ. Прямо під ногами. І це не тому, що тут працюють неакуратні люди. Ні. Річ у тому, що всі ці теки з пенсійними справами більше ніде тримати. Подив бере, як працівники відділу ще можуть тут щось знайти.

— Я працюю в соцзабезі двадцять років,— розповідає інспектор по виплаті пенсій Катерина Хомик.— Самі жінки трудяться. Та немає в нас води, каналізації, санвузлів... І ніхто не хоче нам допомогти. Коли ліквідували райком партії, то обіцяли, що переселять у цей будинок. Нічого не вийшло. Уявіть собі, як у приймальні дні обслуговуємо тут по 150 чоловік!

І справді, подібне важко уявити. Невже про такі умови праці не знає керівництво району та області?

— Давно всі знають,— з гіркотою й розчаруванням говорить завідуючий райсоцзабезом Юрій Сургент.— Не один раз був у нас представник Президента в Луцькому районі Іван Луцик. Обіцяв допомогти. А заступник глави облдержадміністрації Юрій Ленартович, який відвідав нас, зізнався: він ніколи не думав, що в таких умовах люди можуть працювати. Зверталися ми в районну та обласну Ради народних депутатів. Всі співчувають, а конкретно ніхто нічим не допомагає. В колишньому приміщенні райкому партії, де ми могли б розміститися, кілька кімнат зайняло якесь мале підприємство. Протягом кількох років на наші усні й письмові звернення нам не відповіла жодна районна чи обласна інстанція. То вже й не знаємо куди звертатися. Може, Київ допоможе?

На мою думку, це питання можна розв'язати досить-таки успішно. Треба, щоб в один з прийомних днів, коли біля цього приміщення збирається 150 ветеранів війни і праці, запросити представників районної чи обласної держадміністрацій. І нехай би вони приймали тут людей... Бо з Києва їхати далеко, а з Луцька можна й пішки пройтися.

**Богдан БЕРЕКЕТА,
власний кореспондент «Голосу України».
Луцьк.**

Телебачення

П'ЯТНИЦЯ 19 лютого

І ПРОГРАМА УТ

7.00 З сьомої до восьмої.
8.00 Концерт заслуженого симфонічного оркестру Держтелерадіомовної компанії України.
8.45 Худ. фільм «Весь світ в очах твоїх».
9.50 Маленький концерт.
10.05 Молодіжна студія «Гарт».
11.05 Мультфільм «Кругосвітня подорож Віллі Фога». 15 і 16 серії.
12.00 УТН.
12.10 Багатосерійний худ. телефільм «Бодетаун». 64 серія.
16.00 УТН.
16.10 Концертний салон «Камерата».
16.55 Дзвони Чорнобиля. Три долі.
17.30 Сад, город.
17.45 Грає Державний оркестр народних інструментів України.
18.10 Майстер пензля Марія Приймаченко.
19.00 УТН.
19.20 Урядовий вісник.
19.50 Теніс. Кубок України.
20.15 «Про долю і вроду». Фольклорна програма.
20.45 На добраніч, діти!
21.00 УТН.
21.20 Спорткур'єр.
21.35 Літературно - мистецька студія «Основа». М. Хвильовий. «Я (Романтика)».
22.30 Арт-майдан. Дні культури Беларусі в Україні. Пам'яті С. Турчака. Київському музичному — 125. Сторінки камерного виконавства. Зустріч з В. Шпортьком, А. Деміденком, естрадними співаками.
0.00 УТН.

І КАНАЛ «ОСТАНКІНО»

5.00 Новини.
5.20 Ранкова гімнастика.
5.30 «Ранок».
7.45 Фірма гарантує.
8.00 Новини.
8.20 Мультфільми.
8.50 Фільм — дітям. «Неймовірний випадок».
10.00 Клуб мандрівників (з сурдоперекладом).
10.50 Прес-експрес.
11.00 Новини (з сурдоперекладом).
11.20 Америка з М. Таратутою.
11.50 К. Чапек. «Засіб Макропулоса». Фільм-вистава Малого театру.
14.00 Новини (з сурдоперекладом).
14.25 Бридж.
14.50 Бізнес-клас.
15.05 Блокнот.
15.10 «Гульджахан». Мультфільм.
15.20 Автоспорт. «Гонка зірок».
15.40 Лижний спорт. Чемпіонат світу. Двоєборство. Гонка 15 км.
16.50 Справа.
17.00 Новини.
17.25 Телеканал «Останкіно» представляє програму «Зірки опери».
17.45 Людина і закон.
18.15 Америка з М. Таратутою.
18.45 Поле чудес.
19.40 Вечірня казка.
19.55 Реклама.
20.00 Новини.
20.40 Людина тижня.
20.55 Прем'єра худ. телефільму «Товстошкірий». Із серіалу «Китаєць» (Франція).
22.30 Політбюро.
23.20 Музобоз.
0.00 Автошоу.
0.15 Майданчик «Обозу».
1.15 Прес-експрес.

ІІ ПРОГРАМА УТ, КАНАЛ «РОСІЯ»

7.00 Вісті.
7.20 Реклама.
7.25 Час ділових людей.
7.55 Вітчизна моя. Провінційні листи.
8.50 Дозвілля. Увага: знімаю.
9.05 Майстри. Трикутна сфера О. Рукавишникова.
9.35 Біла ворона.
10.20 Площа мистецтв. Р. Щедрін.
11.10 Худ. телефільм «Санта-Барбара». 134 серія.
12.00 Селянське питання.
12.20 Чемпіонат світу з лижних видів спорту. 15 км. Жінки.
13.00 Вісті.
13.20 Реклама.
15.25 Там-там-новини.
15.40 Студія «Рост».
16.10 ТрансРосефір. Згасла зірка?
16.40 Велике коло.
17.00 «Невразливий». Худ. фільм. 2 серія.
18.00 На VII сесії Верховної Ради України.

СТУДІЯ ПРОГРАМ «ТЕТ-А-ТЕТ»

14.20 Мультфільми.
14.35 Худ. фільм «Графиня Коссель». Мелодрама.
16.50 Відеомузика.
19.05 Мультфільми.
19.20 Худ. фільм «Бенвенута». Мелодрама.
20.50 Відеомузика.
21.00 Худ. фільм «Голоси». Трилер.

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.
РЕДКОЛЕГІЯ: Анатолій ГОРЛОВ, перший заступник головного редактора; Олександр БІЛИК, заступник головного редактора; Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, оглядач, завідуючий відділом культури; Борис СИДОРЕНКО, заступник головного редактора; Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, редактор відділу кореспондентської мережі; Віталій СУДДЯ, відповідальний секретар.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Загальний тираж 769.353.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311031.